

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

~~ΔΥΟ ΚΥΠΡΙΑΚΑ
ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ~~

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1989

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ (Μονόπρακτο)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Νικόλας	Φωνή γείτονα
Λευκή, κόρη του	Φωνή λοχία
Χρυσή, θεία άνύπαντρη	Φωνή αστυνομικοῦ
'Αξιωματικός "Αγγλος	Φριξος
Μηλιόνης	Μεμέτης

(Βεράντα έξοχικοῦ. Τραπέζι στρωμένο. Φανάρι πολύχρωμο κρεμαστό πάνω σὲ στύλο.

Πόρτα. Δίπλα παράθυρο δωματίου.

Κάθονται στὸ τραπέζι ὁ κῆρ-Νικόλας, ἡ Λευκή καὶ ἡ θεία τῆς ἡ Χρυσή. Πρὸς τὸ τέλος τῶν δειπνῶν).

ΝΙΚ.: Οἴφ! τοῦτα τὰ ζουζούνια. "Ολο στὸ πιάτο μου πέφτουν.

ΛΕΥΚΗ.: Διαλέγουν, πατέρα, ποῦ νὰ πέσουν. Θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ σὲ πεισμώνουν. Καὶ λένε ἀναμεταξύ τους! Ναί! Ναί! τ' ἀκούω ποῦ τὸ λένε: πᾶμε νὰ πέσουμε στὸ πιάτο τοῦ Νικόλα τοῦ νοικοκύρη; Καλὸς εἶναι σὰν τὸ μάλαμα...

ΝΙΚ.: Δὲ λέω... ἀλλὰ νὰ σοῦ λερώνουν τὴν τελευταία μπουκιά! Λοιπόν, ὅταν ἤμουνα μικρὸς ὁ πατέρας μ' ἔπαιρνε κάθε Κυριακὴ στὰ κέντρα καὶ μ' ἀγόραζε φουστίκια.

ΧΡΥΣΗ.: (ποῦ ἄρχισε κι ὅλας νὰ μαζεύει τὰ πιατικά) Πφ! φουστίκια.

ΝΙΚ.: Λοιπόν τὸ τελευταῖο δὲν τῶδινά μῆτε τοῦ Θεοῦ μου. Τὸ διάλεγα νᾶναι μεγάλο καὶ βαρὺ. Μιὰ φορὰ μοῦπεσε ἡ τελευταία ψίχα. Δὲν τὸ ξεχνῶ ἴσαμε σήμερα πῶς ξεθεώθηκα. Πῆγε χαμένη μιὰ ὀλόκληρη μαθητικὴ Κυριακὴ.

ΧΡΥΣΗ.: Ξορισμένα νᾶναι. Κοίτα πᾶνε νὰ μποῦνε στὰ ρουθούνια μας. Καὶ διαλέγουν τὴν ὥρα. Δὲν πᾶνε ἀπάνω στὸ φανάρι ἢ κοντὰ στὸ στύλο. Νά! ἐκεῖ δά. "Ομως ἐκεῖ ψηλὰ τὰ περιμένει ἡ σαῦρα.

ΛΕΥΚΗ.: (γυρίζει τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ στύλο ἀπ' ὅπου κρέμεται τὸ φανάρι ἀπὸ πολὺ κοντὸ σκοινί). Πατέρα κοίταξε! βγήκανε δυὸ σαῦρες.

ΝΙΚ.: Ζευγάρι θᾶναι.

μερικές παραγγελίες. *Εκτακτοι οί καιροί και δὲν πρέπει νὰ χαθοῦν οἱ εὐκαιρίες. *Ε; Λοιπόν;

ΛΕΥΚΗ: Ἄμέ! πῆγα στὴν ἄμμουδιὰ φόρεσα τὸ γαλανόλευκο μαγιό μου μὲ τὴν κόκκινη πεταλούδα στ' ἀριστερὸ στῆθος.

ΝΙΚ.: Καίνουριο εἶναι; *Εμ, μὲ γειά σου.

ΛΕΥΚΗ: Εὐχαριστῶ, πατέρα. Μοῦ πηγαίνει ἐξάισια. Ἀλήθεια, ἔχω φέρεαι καὶ τὸ δικό σου μαγιό, ἐκεῖνο τό... μαῦρο.

ΝΙΚ.: Μὰ γιὰ κολύμπι εἴμαστε τώρα, κορούλα μου! Μὴ ξεχνᾶς πῶς τὸ χειμῶνα ἀνέβηκε ἡ πίεσή μου. Καὶ εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ τὸ σπουδαῖο ὕφος: (μιμεῖται) «νὰ γίνεαι ἐξέταση αἵματος γιὰ χοληστερίνη». Λοιπόν, κάναμε κια ἐξέταση αἵματος γιὰ χοληστερίνη. Τὴ διαβάζει ὁ γιατρὸς βάζοντας τὰ ματογυάλια του, (μιμεῖται) «ἐλαφρῶς πέραν τοῦ φυσιολογικοῦ, 300 μιλιγκράμ. *Αρα διαίτα». *Εξω τὸ αὐγὸ, ἔξω ὁ βοῦτυρὸς, ἔξω τὰ ἐντόσθια, ἔξω... ἔξω. Τοῦ λέω — πού νὰ μὴν τοῦ ἔλεγα — Γιατρέ, ἡ καρδιά, ἐδῶ πῶς τὰ πάει; *Α, μοῦ ἀπαντᾶ (μιμεῖται) «νὰ κάνουμε ἕνα ἠλεκτροκαρδιογράφημα νὰ βεβαιωθοῦμε». Κάναμε καὶ ἠλεκτροκαρδιογράφημα. Βάζει πάλιν τὰ ματογυάλια καὶ ἀποφαίνεται μὲ σοβαροφάνεια, (μιμεῖται) «ἐντὸς τῶν φυσιολογικῶν ὀρίων». Τότε, γιατρέ; — τοῦ λέω — πού νὰ μὴν τοῦλεγα. Μοῦ ἀπαντᾶ (μιμεῖται) «ὠστόσο διαίτα, ἀποφυγὴ πολλῶν κόπων, χαπάκια γιὰ τὴν πίεση, ἀποφυγὴ συγκινησέων.»

ΛΕΥΚΗ: Κι ἐσύ, πατέρα ἀκολουθεῖς κατὰ γράμμα τίς συμβουλές τοῦ γιατροῦ.

ΝΙΚ.: *Ε, δὲ λέω πῶς τὸ πῆρα τελείως σταῖ σοβαρά. Ἀλλὰ ὅ,τι μπορῶ ν' ἀποφύγω ἀπ' ὅσα εἶμαι συνηθισμένος τ' ἀποφεύγω. Κάτι εἶναι κια αὐτὸ νομίζω.

ΛΕΥΚΗ:· Ναι! κάτι εἶναι κια αὐτό... Ξέρεις, πατέρα, ποιούς συνάντησα στὸ δρόμο; *Αν τὸ βρεῖς...

ΝΙΚ.: Καὶ ποῦ θέλεις νὰ ξέρω, κορίτσι μου. Μήπως... τὴν ξαδέρφη σου τὴ Ροδοῦ;

ΛΕΥΚΗ: *Οχι...

ΝΙΚΟΛ.: Τὸ θέτο σου Μενέλαο, πού λέγει βρώμικες ἱστορίες;

ΛΕΥΚΗ: *Εἶ ὄχι!

ΝΙΚ.: Τότε δῶσε μου μερικὰ σημεῖα νὰ μπορέσω νὰ μαντέψω!

ΛΕΥΚΗ: Νέους, νέους, νέους!

ΝΙΚ.: Τὰ παιδιὰ τοῦ δικαστῆ, πού παραθερίζουνε πιὸ κάτω;

ΛΕΥΚΗ: Μὰ αὐτὰ εἶναι ἀνήλικα, πατέρα.

ΝΙΚ.: *Εἶ τότε ποιούς; Ξαδέλφη, ὄχι, θεῖους, ὄχι, παιδιὰ, ὄχι, ποιούς τέλος πάντων;

ΛΕΥΚΗ: 'Ο Πλάτανος άνήκει στο δημαρχείο.

ΝΙΚ.: Τόν χάρισε ο παππούς μου προτού δώσει το κτήμα στους Μιλιόνηδες. "Αντε τώρα θα μου πεις την ιστορία τής γενιάς μου!

ΛΕΥΚΗ: Καλά-καλά πατέρα. Μια κουβεντούλα είπαμε. Μην θυμώνεις, σέ παρακαλώ. Δεν θα ξαναμιλήσω γι' αυτούς.

ΝΙΚ.: Δεν είπα να μη μιλάς με τον κόσμο. Στενές κουβέντες κι επισκέψεις δεν θέλω με τούς... αντίθετους. "Ε;

ΛΕΥΚΗ: Σύμφωνοι, πατέρα. Μην στενοχωριέσαι. Κι αν μου έφυγε κανένας άσκεπτος λόγος να με συγχωρείς.

ΝΙΚ.: Ναί... παιδί μου... 'Απλώς συζητούμε!...

ΧΡΥΣΗ: (μπαίνει) 'Ωραία. Κάνε πιό πέρα να τινάξω τή μαντηλιά. 'Ο πατέρας σου δλο και τή γεμίζει ψίχουλα. "Α!

ΝΙΚ.: (σηκώνεται και βάζει το σταυρό του) Δόξα σοι ο Θεός. Πάντα να μάς τά δίνει πλούσια. Θα καθήσεις Λευκή; "Η θα πās στο δωμάτιό σου; Κάνει λίγη ύγρασία άπόψε.

ΛΕΥΚΗ: Θα καθήσω λιγάκι, πατέρα, εδώ στη βεράντα. Μου άρέσει ή μυρωδιά τής νύχτας.

ΧΡΥΣΗ: Καλύτερα να ρίξεις κάτι άπάνω σου. Φυσά, παιδάκι μου, φυσά. Κι ή ύγρασία πειράζει χειρότερα. 'Εμένα μου πειράζει τ' άρθριτικά μου. Βλέπεις ο πατέρας σου κάτι ξέρει για να μπαίνει μέσα τόσο ένωρίς. Και λέω να καθήσεις έξω ώσπου να ξεπλύνω τά πιάτα. 'Εξάλλου πέρασε ή ώρα. 'Αργήσαμε για τó δείπνο. (ένώ τακτοποιεί τή μαντηλιά στο τραπέζι).

ΛΕΥΚΗ: Ούφ, θεία...

ΧΡΥΣΗ: Τί ούφ και ξεούφ! "Αν πουντιάσεις δέ θα τραβάς μονάχη σου. Θα τραβάμε δλοι εδώ μέσα.

ΛΕΥΚΗ: Και γι' αυτό προκαταβολικά τραβάω εγώ! (τινάζει τó κεφάλι).

ΝΙΚ.: (που άκουμπά λιγάκι πιό πέρα) Τά παραλές κορίτσι μου. Κάνε ότι θέλεις, αλλά να φορέσεις κάτι, ή ρίξε κάτι άπάνω στους ώμους σου. Και να κοιμηθείς ένωρίς. Τί άλλο σου είπε ή θείτσα σου; Λογικά πράγματα. 'Εξάλλου... κοίταξε κοιμάται ή γειτονιά τριγύρω.

ΛΕΥΚΗ: 'Εγώ θα μείνω εδώ. Θα παρακολουθώ τó κυνήγι τής σαύρας. Νά! εκεί στο στύλο. 'Εξάλλου έχει ζέστη άπόψε, κι άς λείει ή θείτσα πώς φυσά.

ΧΡΥΣΗ: Και να κοιτάξουμε να πάμε πια στο σπίτι μας.

ΛΕΥΚΗ: Νά πάμε μες τή ζέστη για δυό γλαστρίτσες κρινάκια;

ΧΡΥΣΗ: Για τίς πιγόνιες άνησυχώ. "Αν ο προκομένος ο ύπάλληλος του πατέρα σου δεν τίς κοιτάζει, πάνε οί κόποι μου κι οί λαχτάρες μου.

ΝΙΚ.: Καλέ, τελείωσε τήν προσευχή;

ΧΡΥΣ.: Πώ, πώ, νά τά μαζέψουμε νά πᾶμε πίσω στο σπιτάκι μας. "Άλλα λογάριαζε ὁ νοικοκύρης μας κι' ἄλλα μᾶς βρήκανε. Νά πᾶμε σπίτι μας, γιατί θά καοῦμε ἐδῶ πέρα.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: (πιὸ κοντά) Νά γυρίσης στή Λευκωσία; Μά πρὶν λίγο δὲν ἦρθανε τὰ λεωφορεῖα καὶ μᾶς εἶπανε πῶς κλείσανε τὴ Λευκωσία;

ΧΡΥΣΗ: Κλείσανε τὴ Λευκωσία;

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Θὰ μείνουν περιορισμένοι στὰ σπίτια τους οἱ μέσα τῶν τειχῶν. Οἱ ἐργάτες μας δὲν ξέρω τί τραβήξανε γιὰ νά τὸ σκάσουν (φεύγει ἢ Χρυσή). Δυὸ τρεῖς ποὺ κόψανε μέσα προσπαθήσανε νά κυλήσουν ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ νά φύγουν. Τοὺς περιμάζεψε ὁ στρατὸς καὶ τοὺς πήρανε γιὰ ἀνάκριση.

ΝΙΚ.: Πώ, πώ! ἦρθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Καὶ θάχουν τοῦτα ὅλα μεγάλο ἀντίχτυπο στὴν ἀγορά.

ΛΕΥΚΗ: (ποὺ διαρκῶς ἀδημονεῖ) Πρόσεξε τίς ἐκφράσεις σου, πατέρα.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: (ἀπομακρύνεται) Νά ἐξηγηθοῦμε μιὰ καὶ καλὰ μὲ τοὺς ἀφεντάδες τοὺς ξένους. "Ἄντε καληνύχτα σας. "Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, ὡς αὔριο ποὺ ξέρετε...!

ΛΕΥΚΗ: Καληνύχτα!

ΝΙΚ.: Καληνύχτα, γείτοντα. Καὶ νά δοῦμε τί θά δοῦν τὰ μάτια μας.

ΛΕΥΚΗ: (μὲ πείσμα) Μά πατέρα... τί κουβέντες εἶναι αὐτές; Μά τὸ σταυρὸ ἔγινε ἀγνώριστος.

ΝΙΚ.: "Εμπρὸς νά μαζεύομαστε στὰ δωμάτιά μας καὶ νά λείπουν οἱ ὑψηλές θεωρίες. "Εγὼ κάνω κουμάντο ἐδῶ μέσα.

ΛΕΥΚΗ: Θὰ φύγω τότε.

ΝΙΚ.: Μπά! "Εχουμε καὶ ἀνταρσία. Κολλήσαμε τὴν ἀρρώστεια τοῦ καιροῦ;

ΛΕΥΚΗ: "Εδῶ σκοτώνεται τόσος κόσμος, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ τρελλὴ ιδέα... πάντως ιδέα... κι' ἐσύ σχολιάζεις ἀπαράδεκτα καί...

ΝΙΚ.: "Ὀχι! *τοὺς κλαίω ἐγώ. Μὲ τὸν τρόπο μου βέβαια. Στὸ κάτω - κάτω ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του.

ΛΕΥΚΗ: Μὲ τὸν τρόπο τοῦ ἔμπορα. Τόσες πῆχες, τόσα δράμια, τόσους τόκους...

ΝΙΚ.: Γιὰ μάζεψε, Λευκή, τὴ γλώσσα σου, γιατί δὲ χωρατεύω. Πολὺ μὲ παραπρήξετε τώρα τελευταία.

ΧΡΥΣΗ: (μπαίνει κρατώντας τὸ τρανζίστορ) "Ἄκουσε τὸν πατέρα σου Λευκή. Κάτι ξέρει κι αὐτός. "Ἄσπρα μαλλιά εἶναι τοῦτα.

ΛΕΥΚΗ: Ποιός είσαι, καλέ; Γνωστή φωνή... 'Ο Φριξος.

ΦΡΙΞΟΣ: 'Εσύ. Λευκή; Είδα τὸ λίγο φῶς... Μὲ πλησιάζουν.

ΛΕΥΚΗ: "Ἐλα στὴν πόρτα. Σιγὰ νὰ μὴν ἀκούσει ὁ πατέρας. ('Ο Φριξος πάει πρὸς τὴν πόρτα. 'Ακούεται τὸ τράβηγμα τοῦ σύρτη).

ΝΙΚ.: (Μέσα) Τί συμβαίνει; Ποιός ἀνοίγει τὴν πόρτα; 'Εσύ, Λευκή;

ΛΕΥΚΗ: (ἐνῶ μισάνοιξε τὴν πόρτα) "Ἐβγαλα τὴ γάτα ἔξω πατέρα. Δὲ μ' ἀφήνει νὰ κοιμηθῶ.

ΝΙΚ.: Κλεῖσε καλά.

ΛΕΥΚΗ: "Ἐλα μέσα, Φριξο.

ΦΡΙΞΟΣ: Σιγὰ, Λευκή, ἀκούω αὐτοκίνητα.

ΛΕΥΚΗ: "Ἐμπα (μπαίνει καὶ κλείει τὴν πόρτα) (Αὐτοκινήτου ἤχος)...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Νὰ μείνετε στὰ σπίτια σας. Περιορισμός για ἔρευνα. "Ὅποιος βγεῖ ἔξω ἔχει κίνδυνο. ('Ἐνῶ λέγονται αὐτὰ ἀνάβει πιὸ δυνατό φῶς μὲς τὸ σπίτι. 'Ανοίγει ἡ πόρτα καὶ μισοφαίνεται ὁ Φριξος).

ΛΕΥΚΗ: Ποῦ πᾶς, Φριξο;

ΦΡΙΞΟΣ: Θὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸν κῆπο. Κῆπο μὲ κῆπο ἴσως προλάβω καὶ βγῶ στὸ βουνό.

ΛΕΥΚΗ: Δὲ θὰ γλυτώσεις ἀπὸ τὸ βόλι. "Ἄκου αὐτοκίνητα! Θάχουν κυκλώσει τὸ χωριό.

ΦΡΙΞΟΣ: Νὰ δέσω τὰ χέρια μου καὶ νὰ παραδοθῶ;

ΛΕΥΚΗ: Αὐτὸ δὲν εἶναι λύση.

ΦΡΙΞΟΣ: Τότε νὰ τ' ἀφήσουμε στὴν τύχη;

ΛΕΥΚΗ: Στὸ Θεὸ νὰ λές, Φριξο.

ΦΡΙΞΟΣ: Στὸ Θεό...

ΛΕΥΚΗ: "Ἐμπα μέσα. Πήγαινε στὸ ὑπνοδωμάτιό μου. 'Ἐγὼ θὰ μείνω στὸν ἡλιακὸ νὰ ἀπασχολήσω τὸν πατέρα, ἂν εἶναι ἀνάγκη. Βγάλε τὰ ρούχα... (μπαίνοντας) γρήγορα. Βλέπω φῶτα αὐτοκινήτου. (κίνηση, φασαρία)

ΑΞΙΩΜ. ΑΓΓΛΟΣ: (Μπαίνει στὴ σκηνή. Κτυπᾷ τὴν πόρτα) "Ἐ, ἐσεῖς! Κοιτᾶτε τὸν κῆπο.

ΝΙΚ.: Ποιός κτυπᾷ, παρακαλῶ;

ΑΞΙΩΜ.: Στρατὸς, κύριε.

ΝΙΚ.: (ἀνοίγει) 'Ορίστε, παρακαλῶ. Μιὰ στιγμούλα ν' ἀνάψω τὸ φανάρι. Καλέ, τὰ σπέρτα μου... τὰ σπέρτα.

ΧΡΥΣΗ: Νάτα! Σοῦ κρατᾶω τὴν καρέκλα.

ΝΙΚ.: Γιατί τί εἶμαι; 'Αμάθητο παιδί;

βέντα με τή γειτονιά. 'Από τή Λευκωσία είμαστε. 'Ετοιμαζόμαστε κι ὄλας νά πάρουμε τὰ μογογάλκια μας και τὰ μάτια μας και νά πάμε πίσω στοῦ σπιτάκι μας.

ΑΞΙΩΜ.: Παραθερίζετε;

ΧΡΥΣΗ: 'Ασκητεύουμε. Πλάσμα τοῦ Θεοῦ δὲ βλέπουμε. Πλάσμα τοῦ Θεοῦ δὲ μᾶς βλέπει. Κλείσιμο στοῦ σπίτι, σφικτοκλείδωμα...

ΛΕΥΚΗ: Θείτσα... κρατήσου λιγάκι. 'Εσὺ πᾶς νά ἐκθέσεις τὰ οἰκογενειακά μας (φεύγει)

ΝΙΚ.: Χωριό μου εἶναι ἡ Λάπηθος ἐδῶ πέρα, κύριε λοχαγέ μου. 'Εδῶ γεννήθηκα και μεγάλωσα. Περιμένω αὐτὸ τὸ καλοκαιράκι ναρθῶ στοῦ πατρικό μου σπίτι νά ξεκουραστῶ λιγάκι και νά δῶ τὸ συγγενολόι μου. 'Εκεῖ στη Λευκωσία μᾶς ταράζουν οἱ θόρυβοι και οἱ εὐθῦνες. 'Εδῶ ξεχνᾶς και λιγάκι.

ΑΞΙΩΜ.: Τί ἐπάγγελμα κάνετε, κύριε...

ΝΙΚ.: Νικόλας Κυριάτος.

ΑΞΙΩΜ.: Κύριε Κυριάτο;

ΝΙΚ.: "Εμπορος. Κυρίως εἰσαγωγές ἀπὸ τὴν 'Αγγλία. Μὰ δὲν καθόμαστε. "Ορθοὶ δίχως λόγο, τόση ὥρα... Παρακαλῶ...

ΛΕΥΚΗ: Καθῆστε παρακαλῶ.

ΑΞΙΩΜ.: Εὐχαριστῶ κυρία μου. (κάθονται) 'Ο κύριος τί δουλειὰ κάνει; (δείχνει τὸν Φρῆξο).

ΜΕΜΕΤ.: Χωριανός μας εἶναι. 'Ο γιὸς τοῦ Μηλιόνη. Μηλιόνη με τ' ὄνομα.

ΝΙΚ.: Δούλευε, δούλευε...

ΦΡΙΞΟΣ: Στό...

ΝΙΚ.: Τὸν ἀρραβώνισα με τὴν κόρη μου και τὸν πῆρα στοῦ γραφεῖο μου. (ἀνακούφιση σὲ ὄλους) "Ενα παιδι τῶχω, τὴ Λευκή μου (τὴ δείχνει). 'Ο Φρῆξος, ὁ γαμπρός μου δηλαδή (τὸν δείχνει) ἔχει πολλές ἀδερφές και ἀδερφούς, πολυμελὴς οἰκογένεια δηλαδή, κύριε λοχαγέ μου. Εἶπα λοιπόν: Φίλος μου εἶναι ὁ πατέρας του... (ξεροβήχει) φίλος μου... ἀγαπητός.

ΜΕΜΕΤ: Οὐ! μερώσανε; Και πότε; Τί εἶναι τοῦτοι οἱ πλούσιοι, οἱ κτηματίες μας!

ΑΞΙΩΜ.: Πῶς;

ΝΙΚ.: Θα σᾶς ἐξηγήσω. Εἶπα, λοιπόν, μοναχοκόρη τὴν ἔχω, τὸ ἐμπόριό μου με τὴν 'Αγγλία πάει καλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς (σταυροκοπιέται) νά πάρω, λοιπόν, ἕνα φρόνιμο παιδι ποῦ ἔχει κέφι γιὰ δουλειὰ και νά τοῦ παραδώσω τὴν ἐπιχείρηση. Δὲν ἔκαμα καλὰ; (μπαίνει ἡ Χρυσὴ μέσα και προσέχει με κάποιον κοροϊδευτικὸ χαμόγελο).

ΧΡΥΣΗ: Νά πάω νά ἐτοιμάσω ἕνα ζεστό τσαϊ, γιατί κοπήκανε τὰ ἥπατά μας. Κι ἔχεις ἐσὺ διάθεση νά... συζητᾶς; Καί λές πῶς ἀδυνατίσε τελευταῖα ἡ καρδιά σου (φεύγει)

ΝΙΚ.: 'Εμένα ἡ καρδιά; Σίδερο εἶναι, Χρυσή, καί ν' ἀφήσεις τίς ἐξυπνάδες. 'Ακοῦς ἐκεῖ. Νά βγάλουμε καί τ' ὄνομα τοῦ καρδιακοῦ νά εὐχαριστηθεῖ ἡ κουνιάδα μου.

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα, θά συνεχίσεις; Τὸ παράκανες, μὰ τὸ σταυρό. 'Εξάλλου ὁ Φρίξος...

ΦΡΙΞΟΣ: Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινῆς Λευκή.

ΛΕΥΚΗ: 'Ο Φρίξος...

ΝΙΚ.: Μᾶς τᾶκαμε ρόιδο. "Εἰ δὲν πειράζει. Θά καθήσουμε ἐδῶ νά κλαῖμε; Γραφτὸ ἦταν. Θά ρίξεις κάτι στὸν ὤμο σου Λευκή; Θά κρυώσεις παιδάκι μου.

ΛΕΥΚΗ: Καλὰ εἶμαι.

ΝΙΚ.: Κρίμα ποῦ δὲν εἶμαι κι ἐγὼ νέος.

ΛΕΥΚΗ: Γιατί, πατέρα;

ΦΡΙΞΟΣ: (σηκώνεται) Τὸ ξέρω πῶς ἐσεῖς πληρώνετε τὰ ἐξοδά μας. "Εχουμε παραλάβει τὸ προχθεσινὸ φορτίο. 'Αλλὰ εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ σῴσατε τώρα τὴ ζωή. Θά σᾶς εὐγνωμονῶ.

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα!

ΝΙΚ.: Τί λές παιδάκι μου. 'Εγὼ εἶμαι ἔμπορας. Κερδίζω καί πληρώνω. Ἐομολογητῆς δὲν εἶμαι... Τᾶχασα! Νά τη! κλαίει. Στάσου, βρὲ κορίτσι μου! 'Ακοῦς κουβεντοῦλες... Πάει τὰ θαλάσσωσα.

ΛΕΥΚΗ: Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, πατέρα.

ΝΙΚ.: Τὰ παραλές, κορίτσι μου. Πῶς σοφίστηκες τέτοιες ἐκφράσεις ὕστερα ἀπὸ τόση λαχτάρα, ποῦ περάσαμε...

ΛΕΥΚΗ: 'Επιμένω πῶς εἶσαι ἕνας ἄγγελος.

ΝΙΚ.: Κι ἂν αὔριο ὁ πατέρας τοῦ Φρίξου θυμηθεῖ τίς διαφορές μας; Ποιός θά μᾶς χωρίσει-στὸ χωριό; Εἶναι καί τ' ἄλλο θέμα. Τὸν δέχτηκα γιὰ ἀρραβωνιαστικό σου. "Ε; "Αν ἀρνηθεῖ ὁ πατέρας του; 'Εδῶ κρέμεται τὸ μέλλον σου...

ΛΕΥΚΗ: 'Απὸ σένα ἐξαρτῶνται ἄλλα, πατέρα. "Ενα ναί νά πείς μόνο...

ΝΙΚ.: Τί στέκεστε μωρέ; 'Ο Μεμέτης κοιτάζει ἀπ' τὸ μεσότοιχο. Φιληθῆτε μὲ τὴν εὐχή μου. 'Ο Θεὸς ἄς σᾶς κάμει εὐτυχησμένους (πάει νά μπεῖ μέσα συγκινημένος. Τρέχουν καί τοῦ πιάνουν τὸ χέρι νά τὸ φιλήσουν). "Ε, ὄχι κι ἔτσι. Δὲν ἔγινα ἱερέας.

ΧΡΥΣΗ: Τί συμβαίνει;

ζητοῦσε σὲ γάμο ἕνας νέος νὰ πῶ χωρὶς νὰ σκεφτῶ «ναί». "Ε, ὄχι λοιπὸν κι ἄς ἔμεινα ἀνύπαντρη γι' αὐτὴ τὴν κορούλα μου, ποὺ διαρκῶς τὴν πικραίνεις.

ΝΙΚ.: 'Εγὼ τὴν πικραίνω; 'Εσεῖς μὲ πικραίνετε. Βέβαια, δὲ λέω! χωρὶς νὰ τὸ θελήσετε. 'Αλλὰ πίκρα εἶναι πάλι.

ΛΕΥΚΗ: Μὰ πρὸς Θεοῦ μπροστὰ στόν... Φρῖξο... τί κουβέντες εἶν' αὐτές; Πατέρα, μὲ κάνεις νὰ τὰ χάνω. Πρὶν λίγο ἢ καλωσύνη σου δὲν εἶχε ὄρια καὶ μέσα στὸ θυμὸ σου ἀκόμα. Τώρα...

ΝΙΚ.: Καλωσύνη ξεκαλωσύνη βάζω τὰ πράγματα στὴν τάξη. Βρὲ παιδιά, καθῆστε δυὸ λεπτά. Κάθισε, Φρῖξο... κάθισε, χρυσόστομη κουινιάδα μου καὶ δευτέρη μητέρα τῆς Λευκῆς. Νὰ καθῆσετε νὰ πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά. Καθῆστε εἴπα. (κάθονται)

ΧΡΥΣΗ: Θὰ ρίξω κάτι ἀπάνω μου γιατί κάνει κρῦο. 'Εσὺ Λευκῆ;

ΝΙΚ.: Φέρε τῆς Λευκῆς κάτι πιὸ βαρὺ, μὴν ἔχουμε καὶ κρουολογήματα.

ΛΕΥΚΗ: Δὲν θέλω τίποτα. Νιώθω ζεστή. Τὸ κρῦο θὰ κοιτᾶμε τώρα;

ΝΙΚ.: Κάθισε παιδί μου, Φρῖξο. Δὲν τρῶμε ἀνθρώπους κι ἄς ἔχουμε ἀπὸ γενιᾶς σὲ γενιὰ διαφορές. Καὶ τί διαφορές... καὶ στὰ κτήματα καὶ στὰ πολιτικά τοῦ χωριοῦ. (φεύγει ἡ Χρυσή) 'Η σειρά λέγει τὸ ἐξῆς: νὰ ρωτηθῶ ἐγώ: καὶ ἀπάντησα ἐν πίεσει «ναί». Νὰ ρωτηθεῖ ὁ πατέρας σου, ὄχι ἐν πίεσει ἀλλὰ ἐν ψυχραιμία. Νὰ πῆ κι αὐτὸς τὸ «ναί». Καὶ μετὰ ἔχουμε νὰ λύσουμε τὸ θέμα τοῦ Μύλου. "Ολα τὰ αὐλοτόπια γύρω ἀνήκανε στὴ γενιά μου κι ὄχι στὴ γενιά τοῦ πατέρα σου. Νὰ τὰ δώσει πίσω, ὄχι σὲ μένα, σ' ἐσένα ποὺ θὰ γίνεις γαμπρός μου.

ΧΡΥΣΗ: (μπαίνοντας) Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά; Λογαριασμοὶ τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁκὰ κ' ὁ πήχυς.

ΝΙΚ.: Κι ὁ νοῦς γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν.

ΧΡΥΣΗ: Κάτι μυρίζουμαι... μὲ τραβᾶς νὰ συμφωνήσω.

ΝΙΚ.: Δὲ σὲ ρώτησα ἂν συμφωνᾶς. 'Εγὼ κάνω κουμάντο ἐδῶ μέσα.

ΛΕΥΚΗ: Κι ἂν ἀρνηθεῖ ὁ πατέρας τοῦ Φρῖξου νὰ τοῦ δώσει τὸ Μύλο; "Εχει κι ἄλλα παιδιὰ στὸ κάτω-κάτω.

ΝΙΚ.: Τότε τὸ ναὶ τὸ δικό μου, γίνεται ὄχι. Καὶ «"Οχι»! πολὺ μεγάλο.

ΦΡΙΞΟΣ: Τότε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω. 'Αρκετὰ σᾶς στενοχώρησα ὅλους.

ΛΕΥΚΗ: Φρῖξο... Πατέρα...

ΝΙΚ.: "Αντρας εἶσαι καὶ κάνε ὅπως σὲ προστάζει τὸ μυαλό σου.

ΛΕΥΚΗ: Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν σὲ νιάζει πιά ἂν τὸν συλλάβουν κι ἂν ἔχουμε πλεξιμάτα μὲ τὴν ἀστυνομία.

ΝΙΚ.: Σοῦ τὴ δίνω γυναίκα σου.

ΦΡΙΞΟΣ: "Α!

ΝΙΚ.: *(Ρίχνει τὸ κεφάλι στὸ τραπέζι)*

ΦΡΙΞΟΣ: Λευκή, Λευκή. *(Σηκώνεται, πάει κοντὰ στὸν Νικόλα)* Πατέρα, σοῦ συμβαίνει τίποτα...

ΛΕΥΚΗ: Φριξο, φεύγεις;

ΦΡΙΞΟΣ: "Όχι, ὁ πατέρας.

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα

ΧΡΥΣΗ: "Άλλες λαχτάρες;

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα!

ΝΙΚ.: *(Σηκώνεται)* Δὲν ἔχω τίποτε. Πῆρα τὴν ἀπόφασή μου.

ΛΕΥΚΗ: Ποιὰ ἀπόφαση; Γιὰ τί πράμμα;

ΝΙΚ.: Νὰ μείνω μοναχός.

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα *(τὸν ἀγκαλιάζει)*

ΝΙΚ.: Σοῦ δίνω τὸν Φριξο, χωρὶς πίεση ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ μὲ τὴ θέλησή μου. Μὲ καταλαβαίνεις, Φριξο;

ΦΡΙΞΟΣ: Ναί, πατέρα, σὲ καταλαβαίνω.

ΦΩΝΗ: 'Ο κατ' οἶκον περιορισμὸς τελείωσε. Μπορεῖτε νὰ κυκλοφορήσετε!

ΝΙΚ.: Οὐφ! Πολὺ μᾶς κόστισε τούτη ἡ νύκτα.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Κύρ-Νικόλα, πῶς τὰ περάσατε μὲ τὴν ἔρευνα;

ΧΡΥΣΗ: Κακά, ψυχρὰ κι ἀνάποδα. "Όχι! Καλό, τέλος καλό. 'Άλλὰ πιὸ καλὴ ἢ Λευκωσία. Βλέπεις ἐδῶ ἡ ἐξοχὴ μᾶς τάραξε τὰ πλεμόνια καὶ τὸ μυαλό. 'Άλλά, καλὰ εἴμαστε, γείτονα. Τόπαμε.

ΝΙΚ.: Τί ἔπαθες, Χρυσή;

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: "Α, μὲ συγχωρεῖτε. "Έχεις καὶ ξένους...

ΝΙΚ.: Δικὸς μας ἄνθρωπος εἶναι, γείτονα.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Μμ! Κάτι μοῦ ψιθύρισε ὁ Μεμέτης ὅταν ἦρθε ἐδῶ στὸ σπίτι μου μὲ τοὺς 'Εγγλέζους. Λές...!

ΧΡΥΣΗ: Δάγκωσε τὴν γλώσσα σου, γείτονα. "Άντε ἐσεῖς νὰ μπεῖτε μέσα. Θὰ κρῶσει ἡ Λευκή. Νὰ φτιάξουμε τίς βαλίτσες μας. Αὔριο πρωὶ-πρωὶ φεύγουμε γιὰ τὴ Λευκωσία.

ΛΕΥΚΗ: Καλά, μὴ φωνάζεις. Θὰ μποῦμε μέσα. *(Κλείει ἡ πόρτα)*

ΝΙΚ.: Παρατρέχει ἡ γλώσσα σου, Χρυσή. "Έμαθες τίποτε, γείτονα; Τί ἦταν οἱ φασαρίες;

ΦΡΙΞΟΣ: "Ακουσε, πατέρα. Μετά και μετά, νά μὴν τὰ λέμε κι ἀκοῦνε κι οἱ τοῖχοι κι οἱ Μεμέτηδες, ἔφτασα ἐδῶ. Εἶδα φῶς. Χτύπησα τὸ παράθυρο τῆς Λευκῆς καὶ μοῦ ἄνοιξε. "Ἐπρεπε νὰ κρυφῶ κάπου. Μόλις ἄκουσα τὸ στρατιωτικὸ τζίπ δοκίμασα νὰ φύγω κῆπο-κῆπο. "Ὅμως θάτανε πραγματικὴ αὐτοκτονία. Μ' ἐμπόδισε ἡ Λευκὴ. Μ' ἔβαλε στὸ ὑπονοματίό της. "Ὅταν ὁ πατέρας της παρουσίαζε τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ του στὸν "Αγγλο ἀξιωματικὸ, ἡ Λευκὴ μὲ σύστησε σὰν ἀρραβωνιαστικὸ της. "Ὁ πατέρας της δὲν τᾶχασε. "Απεναντίας δὲν ἔδειξε καθόλου ἔκπληξη. "Υστερα τὰ συζητᾶμε. Καὶ ζήτησα τὴ Λευκὴ.

ΜΗΛΙΟΝ.: Δηλαδὴ πληρώνεις τὴ σωτηρία σου μὲ ἀρραβωνιαστικά!

ΝΙΚ.: (Αὐστηρὰ) Τί λές, Μηλιόνη;

ΜΗΛΙΟΝ.: "Ανταλλάγματα.

ΝΙΚ.: "Ακουσε, Μηλιόνη. Πιάσε τὸ γυιό σου κι ἔξω ἀπ' ἐδῶ. "Ἡ γενιά μου ἔχει μέτωπο καθαρὸ. Καὶ τίμιο λόγο.

ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα.

ΛΕΥΚΗ: (Βγαίνει ἔξω) Πατέρα, μή..

ΝΙΚ.: "Ἐμπα μέσα, Λευκὴ. Τέτοια προσβολὴ δὲν δέχομαι. Καὶ μάλιστα ἀπὸ Μηλιόνηδες. Μέτωπο καθαρὸ ἔχω. Κόσμος καὶ κοσμάκης ξέρει τίς τίμιές μου δουλειές. Τῶχει αὐτὸς καθαρὸ πρόσωπο;

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα.

ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα. Θὰ τρελλαθῶ.

ΜΗΛΙΟΝ.: "Αρπάζανε τὴν περίσταση γιὰ νὰ μᾶς δέσουν χειροπόδαρα.

ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα, μὲ σώσανε, χωρὶς νὰ ζητᾶνε τίποτε. "Ἐγὼ ζήτησα τὴ Λευκὴ. Καὶ ὁ πατέρας — ὁ κύρ-Νικόλας, ὁ νέος μου πατέρας — μᾶς παιδεψε πολὺ γιὰ νὰ δεχθεῖ. Κι ἤρθες νὰ τὰ καταστρέψεις ὅλα; Τί μένει; Νὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ νὰ χαθῶ.

ΜΗΛΙΟΝ.: Νὰ πᾶς στὸ σπίτι.

ΛΕΥΚΗ: "Ὅχι, ὄχι! καὶ στοὺς δυό. "Ἐχουμε πιά κι ἐμεῖς οἱ νέοι δικαιώματα. "Αν ἔχετε ἐσεῖς τίς διαφορές σας, δὲν θὰ καταστρέψουμε ἐμεῖς τὴ ζωὴ μας.

ΧΡΥΣΗ: "Ὁ νοικοκύρης ἔχει τὸν πρῶτο λόγο, Λευκὴ μου. "Ὁ πατέρας σου.

ΛΕΥΚΗ: "Ὅχι, θεία. Νοικοκύρης ὁ πατέρας μου, νοικοκύρης κι ὁ Φρίξος ποὺ ἔδωσε τὸ λόγο του στὸν πατέρα μου.

ΜΗΛΙΟΝ.: Τί λόγο, παρακαλῶ;

ΛΕΥΚΗ: Νὰ σταθεῖ τίμιος ἄντρας καὶ νοικοκύρης μὲ τὰ ὅλα του. Νὰ μὲ προστατέψει. Τὸ ὑποσχέθηκε στὸν πατέρα μου.

ΜΗΛΙΟΝ.: Σωστά!

ΝΙΚ.: Τὸ παραλιακὸ κτῆμα σὲ ποιό θὰ τὸ δώσεις;

ΜΗΛΙΟΝ.: Τῶγραφα κιόλας στὸν Φρῖξο.

ΝΙΚ.: Κι ἐγὼ τὸ 50% τῆς ἐπιχείρησης τῶγραφα στὴ Λευκή.

ΧΡΥΣΗ: Δημοπρασία ἔχουμε; Καλὲ θὰ μὲ τρελλάνετε;

ΦΡΙΞΟΣ: Τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου.

ΜΗΛΙΟΝ.: Ὡστε ἔχουμε καὶ ἀνταρσίες; Ψήλωσες πολὺ τὸ κεφάλι.

ΦΡΙΞΟΣ: Γιατὶ ἔχω δίκιο, πατέρα.

ΜΗΛΙΟΝ.: Θὰ φύγω. Ἄλλὰ θὰ τὸ μετανιώσεις. Δὲ σὲ θέλω γιὰ παιδί μου. Πήγαινε μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς γενιᾶς μας... γιὰ νὰ γίνεις νοικοκύρης καὶ τίμιος ἄντρας.

ΦΡΙΞΟΣ: θὰ πάω, πατέρα. Ὅμως δὲν θ' ἀρνηθῶ ποτὲ πὼς εἶμαι γυιὸς σου. Οὔτε θὰ προσβάλω τὴν γενιά μας.

ΝΙΚ.: Σὲ χαίρομαι, Φριξο. Δὲν μετανιώνω πού σὲ δέχτηκα γαμπρό μου. Ἡ εὐχή μου ἰσχύει καὶ τώρα καὶ πάντα. Στάσου, μωρὲ Μηλιόνη. Χρόνια τσακωνόμαστε. Τί βγαίνει; Ἐσεῖς μοῦ φάγατε μερικὰ κτήματα. Ἔ; Καὶ τὸ κτῆμα τοῦ Πλάτανου. Ὅμως ἐγὼ ἔστησα περιουσία στὴν πόλη, πού ἂν πουλήσεις ἐσὺ ὅλα τὰ κτήματά σου κι ὅλοι οἱ συγγενεῖς σου τὰ δικά τους, μῆτε τὰ μισὰ μου λεφτὰ δὲν τ' ἀντικρύζετε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι καὶ τοῦτοι οἱ δύσκολοι καιροί. Τί τσακωνόμαστε, μωρέ; Πρῶτος σοῦ δίνω τὸ χέρι. Δὲν θέλω...

ΦΡΙΞΟΣ: Δῶσε τὸ χέρι σου, πατέρα.

ΛΕΥΚΗ: Δῶσε τὸ χέρι σου, πατέρα Μηλιόνη.

ΧΡΥΣΗ: Ἔλα καὶ μᾶς πρήξατε τὸ σηκῶτι καὶ οἱ δυὸ σας.

ΜΗΛΙΟΝ.: Κι ἡ μακαρισμένη ἡ μάνα σου, τί θὰ πεῖ;

ΝΙΚ.: Ἐαδέλφη μου ἦταν. Κι ἀπὸ τίς δυὸ γενιές εἶχε αἷμα, ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀναπάψει.

ΜΗΛΙΟΝ.: Εἶναι ἀλήθεια πὼς ποτὲ δὲν μίλησε ἐναντίον σας. Καὶ μ' ἐνοχλοῦσε αὐτό. Ἄν θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό, τότε θὰ μερώσουμε. Καὶ νὰ συμπεθερέψουμε. Νὰ τὸ χέρι μου, Νικόλα συμπέθερε.

ΛΕΥΚΗ + ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα...

ΧΡΥΣΗ: Καλὲ παραβλέψαμε. Χαρὲς εἶχαμε. Τί νὰ φέρω, τί...

ΜΗΛΙΟΝ.: Ἄκουσε, Νικόλα. Ἐπιστρέφω τὸ κτῆμα τοῦ Πλάτανου. Θὰ τὸ γράψω στ' ὄνομα τῆς κόρης σου.

ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα.

ΝΙΚ.: Κι ἐγὼ στὴν ἐπιχείρησή μου, θὰ δώσω τὰ 25% στὸ γυιὸ σου. Νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, νὰ ιδρώσει, νὰ γίνῃ ἔμπορας στὴν πόλη.

ΜΗΛΙΟΝ.: Γιατὶ τὰ 25%;

ΝΙΚ.: Τὸ λογικό.

ΜΗΛΙΟΝ.: Λογικὸ εἶναι τουλάχιστο μισὰ καὶ μισὰ. Νὰ μπορεῖ νὰ κινηθεῖ ἐλεύθερα.

ΧΡΥΣΗ: Ἔ, ὄχι ν' ἀρχίσουμε διαφορὲς μὸλις συμπεθερέψαμε.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Τὰ νέα θαρθοῦν σὲ λίγο. Ὁ γιός μου ἦταν κάτω στὸ καφενεῖο τοῦ Πλάτανου. Ὅπου νᾶναι θᾶρθει. Κάτι θὰ μάθουμε. Ὁ Φρίξος...

ΧΡΥΣΗ: Ἐδῶ ἦταν ἀπὸ νωρίς.

ΝΙΚ.: Θὰ μάθουμε, θὰ μάθουμε. Ἐσὺ Χρυσή, τσιμουδιά. Μμ. Ἔρχεστε ὁ Μηλιόνης τρεχάλα.

ΧΡΥΣΗ: Ποιός καλέ, ἔρχεται;

ΝΙΚ.: Ὁ πατέρας τοῦ Φρίξου.

ΧΡΥΣΗ: Φρίξο, ὁ πατέ... (φωνάζει)

ΝΙΚ.: Ἄσε τους, Χρυσή. Πήγαινε κι ἐσὺ μέσα.

ΜΗΛΙΟΝ.: Καλησπέρα κύρ-Νικόλα (αὐστηρά)

ΝΙΚ.: Καλῶς τὸν Μηλιόνη. Πῶς ἀπ' ἐδῶ; (Μᾶλλον ἀδιάφορα)

ΜΗΛΙΟΝ.: Σὲ τέτοια φρικτὴ νύχτα, θέλεις νὰ πεῖς; Ἔ; Λοιπόν, νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε. Κάτι μοῦ ψιθύρισε ὁ Μεμέτης, ὁ χωριανός μας, τὸν ξέρεις δά. Καὶ τοῦ ἔκλεισα τὸ στόμα, θὰ τοῦ δώσω μὲ ξεπεσμένη τιμὴ τὸ μικρὸ οἰκογενειακὸ του κτῆμα κοντὰ στὸ περιβόλι του. Γιὰ νὰ ρουφήσει τὴ γλώσσα του.

ΝΙΚ.: Δηλαδή σὲ ἀπέιλησε; Ἄλλὰ τί στέκεσαι στὸ κατώφλι. Ἀνέβα, καλέ, στὴ βεράντα.

ΜΗΛΙΟΝ.: Εὐχαριστῶ. Ἄν με ἀπέιλησε; Χειρότερα. Θὰ σ' ἔπαιρνε κι ἐσένα στὸ λαιμό του. Ἄν δὲν σοῦ κατεβεῖ αὔριο... καὶ σοῦ ζητήσει δανεικὰ καὶ ἀγύριστα. Ἄλλά...

ΦΡΙΞΟΣ: (Βγαίνει ἔξω) Θὰ τόν... καθαρίσω.

ΜΗΛΙΟΝ.: Ἔλα καὶ ρούφηξε τὴ γλώσσα σου. Πολὺ μοῦ κόστισες μὲ τοὺς πατριωτισμούς σου. Ὅλα ἔχουνε τὸ μέτρο τους. Ὅχι νὰ τρίβουμε τὰ μούτρα μας στὶς πέτρες. Ἄρρωστος ἄνθρωπος τοῦ λόγου μου καὶ νὰ μὲ τará-ζεις τὴν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ.

ΝΙΚ.: Δὲν τᾶμαθες, βέβαια.

ΜΗΛΙΟΝ.: Τί νὰ μάθω; Πῶς τοὺς προμηθεύεις... κλπ. νὰ μὴν τὰ συζητᾶ-με!

ΝΙΚ.: Ὅχι, αὐτά, Μηλιόνη μου. Ἄλλα... ἄλλα...

ΦΡΙΞΟΣ: Πατέρα... ἀρραβωνιάστηκα τὴ Λευκή. Θέλω τὴν εὐχή σου. Μὴ ρωτᾶς...

ΜΗΛΙΟΝ.: Δηλαδή; Μιὰ στιγμὴ, παιδί μου, καὶ δὲν καταλαβαίνω.

ΝΙΑ.: Κάθισε, Μηλιόνη.

ΜΗΛΙΟΝ.: Μιὰ στιγμὴ... Πρῶτα νὰ καταλάβω.

ΝΙΚ.: Γιατί νὰ μὲ νιάσει; Τί ἔκαμα; "Ο,τι ἔκαμα τὸ ἔκαμα μὲ τὴ συνείδησή μου καθαρή.

ΛΕΥΚΗ: Τότε θὰ φύγω κι ἐγώ!

ΝΙΚ.: Χαχὰ (γελᾷ) Κορίτσι μου φράχτη μὲ φράχτη, κῆπο μὲ κῆπο γιὰ νὰ πᾶτε, ἂν πᾶτε, στὸ σπιτι τοῦ Φρίξου; Κι ὁ ἰδιότροπος ὁ συμπεθέρός μου νὰ σᾶς πετάξει ἔξω καὶ νὰ γίνετε κορόιδο τοῦ χωριοῦ; (Αὔστηρᾷ) Λευκή, δὲν εἶναι κουβέντες αὐτές. Μὰ τὸ σταυρὸ πρώτη φορά σ' ἀκούω νὰ μιλάς ἔτσι κι αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει.

ΧΡΥΣΗ: Σ' ἐσένα ἀρέσει μόνο τὸ «μάλιστα κύριε». Ἡ ὑποταγή.

ΝΙΚ. Γιατί εἶμαι ὁ ὑπεύθυνος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ νοικοκύρης. Καὶ θέλω μόνο τὸ καλὸ σας. Τὴν ἀσφάλειά σας. Τὸ σίγουρο μέλλον. Σίγουρα ἀπὸ ὄλες τίς μεριές. Κοιτάζω κάθε τόσο τί γίνεται, τί καταστροφές, τί ἐξευτελισμοὶ. Μ' ἀρέσει, κυρά μου, ἡ σιγουριά. Τ' ἀκούς; Ποῦ πᾶς Λευκή; (ἢ Λευκή μπαίνει στὸ σπιτι).

ΧΡΥΣΗ.: Μοῦ τὴ σκότωσες. Νὰ πάω νὰ δῶ τὸ παιδί μου (μπαίνει κι αὐτὴ μέσα. Πέφτει ἢ καρέκλα).

ΝΙΚ.: Παρασέρνει τὰ πάντα στὸ θυμὸ της ἡ κουνιάδα μου (πάει νὰ σηκώσει τὴ καρέκλα) ('Ο Φρίξος κάνει τὸ ἴδιο) "Οχι! 'Εδῶ μέσα νοικοκύρης ἐγὼ εἶμαι. Καὶ στὰ καλὰ καὶ στὰ κακὰ. Σὲ ὄλα. Βοήθεια δὲ θέλω ἀπὸ κανένα.

ΦΡΙΞΟΣ: Μὰ κύριε Νικόλα, πιστέψτετέ με δὲν ἤθελα νὰ σᾶς στενοχωρήσω. Καταλαβαίνω τὴ θέση σας... 'Αλλά... ἀφοῦ...

ΝΙΚ.: 'Αφοῦ δὲ θέλω νὰ πάρεις φράχτη-φράχτη, κῆπο-κῆπο, κλπ. ε! 'Ωραῖα μᾶς τὴν κατάφερες. Τώρα θὰ μᾶς πληρώσεις. "Ε; Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ φύγεις φράχτη-φράχτη, κῆπο-κῆπο, καὶ νὰ μοῦ ξεσηκώσεις καὶ τὸ κορίτσι μου; Τὸ μεγάλωσα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου χρόνια τώρα κι ἤρθες ἐσὺ ἔτσι μὲ τὸ ζόρι...

ΦΡΙΞΟΣ: "Οχι μὲ τὸ ζόρι.

ΝΙΚ.: Μὲ τὸ ζόρι νὰ μοῦ τὴν πάρεις; Χωρὶς τέλος πάντων, νὰ περάσουν λίγες μέρες νὰ χωνέψω τὸ πράγμα, νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς ἐγὼ θὰ πάω σὲ δευτέρη μοῖρα ἀπὸ ἐσένα; Ξέρεις μωρέ, πὼς τίποτα ἄλλο δὲν ἔχω στὸν κόσμο παρὰ τὴ Λευκή μου;

ΦΡΙΞΟΣ: Σὲ καταλαβαίνω, κύριε Νικόλα.

ΝΙΚ.: Νὰ σταθεῖς τίμιος ἄντρας, νοικοκύρης μὲ τὰ ὄλα σου νὰ προστατέψεις αὐτὸ τὸ παιδί, χωρὶς νὰ στενοχωρηθεῖ ποτέ, χωρὶς νὰ τοῦ λείψει τίποτε;

ΦΡΙΞΟΣ: (σιωπᾷ)

ΝΙΚ.: Μίλησε, μωρέ, κι ἄς εἶσαι γυιὸς τοῦ ἐχθροῦ μου.

ΦΡΙΞΟΣ: Ναί! κύριε Νικόλα. Θὰ κάμω τὸ πᾶν γι' αὐτό.

ΛΕΥΚΗ: 'Ο πατέρας είναι ένας άγγελος.

ΧΡΥΣΗ: "Όταν δέν έχει τὰ νεύρα του.

ΝΙΚ.: Μια στιγμούλα παρακαλώ. (πιάνει τὸ μέτωπο)

ΛΕΥΚΗ: Νιώθεις ζαλάδα, πατέρα; Μήπως ανέβηκε ἡ πίεσή σου;

ΧΡΥΣΗ: Κι ἐπιμένω στὴ δίαιτα, ἐπιμένω... ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσει, ποιόν ν' ἀκούει; Μήτε τὸ γιατρὸ μήτε τὸ Θεό...

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα... Γιατί σφίγγεις τὸ χέρι στὸ μέτωπό σου;

ΝΙΚ.: Νὰ ἀρπαξῶ τὴ συγκίνηση ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὴν πετάξω μακριὰ ὅσο μπορῶ. Βρὲ δουλειές ποῦ με βρήκανε... ποῦ μᾶς βρήκανε... Βρέ, παιδί μου Φρίξο, τόσε αὐλές καὶ κῆποι υπάρχουν στὸ χωριό. Τί μου χώθηκες ἐδῶ στὴ δική μου καὶ μᾶς ἀναστάτωσης;

ΧΡΥΣΗ: "Ε! τώρα ὅλα βολευτήκανε. Πάλι θ' ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν ἀρχή;

ΝΙΚ.: 'Απὸ τὴν ἀρχή. Γιατί ὄχι; 'Ο Μεμέτης ὁ χωριανός μας ἔφυγε. Λοιπόν, μποροῦμε ψύχραιμα νὰ συζητήσουμε τὸ πράγμα. 'Εγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἀγορᾶς.

ΧΡΥΣΗ: Καὶ τοῦ πείσματος. Παλιὸ ἀγύριστο κεφάλι. Μᾶς τάραξες στὴν ἰδιοτροπία, στὴν τάξη, στοὺς λογαριασμούς. Χαρτί καὶ καλαμάρι τὸ καθετί. Εἴπαμε τὸ «ναί»! τελείωσε. «Ναί» εἶναι καὶ τίποτε ἄλλο.

ΝΙΚ.: Γιὰ τοῦ λόγου σου, ποῦ δέν ἔλεγεσ τότε τὸ «ναί» κι ἔφυγε ὁ γαμπρός.

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα... δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τὰ καμώματά σου.

ΝΙΚ.: Μὴ βιάζεσαι, κορίτσι μου, γιατί ἀκόμα δὲ μίλησα, μᾶλλον δὲ σᾶς μίλησα.

ΦΡΙΞΟΣ: Κύριε Νικόλα, δὲν θέλω νὰ σᾶς στενοχωρῶ. Μὲ τὴν ἄδειά σας νὰ πηγαίνω. Φράχτη, φράχτη θὰ φτάσω κάτω στὸ δικό μου σπίτι.

ΛΕΥΚΗ: "Όχι! Φρίξο... Πατέρα.

ΝΙΚ.: Δὲν εἶπα νὰ φύγεις, φράχτη, φράχτη, κῆπο, κῆπο... ὅπως λές... παλληκαριές δηλαδή. Καὶ νὰ σὲ βρεῖ μιὰ σφαίρα καὶ νᾶχουμε ἐμεῖς τὸ κρίμα σου. 'Αφήνω ποῦ θὰ βροῦμε κι ἐμεῖς τὸν μπελά μας, δίνοντας ἐξηγήσεις, ἂν μποροῦμε νὰ βροῦμε ἐξηγήσεις. Πῶ, πῶ, τί μᾶς σκάρωσες, παιδί μου.

ΦΡΙΞΟΣ: Μὰ ὅλ' αὐτὰ σημαίνει... νὰ φύγω. Δέν εἶναι;

ΝΙΚ.: Καὶ ναὶ καὶ ὄχι!

ΛΕΥΚΗ: Πατέρα, θὰ σταματήσει αὐτὴ ἡ κωμωδία; Μᾶς τυράννησες ὅλους μέ... τίς ἀναποδιές... πῶς νὰ πῶ.

ΧΡΥΣΗ: Μὲ τὴν κακία του, ὅταν δέν ἔχει τίς καλές του ὥρες. Χμ! θυμήθηκε καὶ τὸ «ὄχι» τὸ δικό μου. Σάμπως ἐγὼ νᾶμουν τοῦ δρόμου καὶ μόλις μὲ

ΧΡΥΣΗ: Περίφημα. 'Από τις πιο λογικές κουβέντες που μάς είπες. Τ' ακούω και δέν πιστεῶ.

ΜΕΜΕΤ: Σπαθί τὸ μυαλὸ τοῦ κύρ-Νικόλα.

ΑΞΙΩΜ.: Σωστά. Τὸ ἐμπόριο τῆς 'Αγγλίας δίνει ζωὴ κι εὐτυχία. Λοχία;

ΛΟΧΙΑΣ: (ἀπὸ μέσα) Τίποτα τὸ ὑποπτο στὸν κῆπο, κύριε λοχαγέ. Τίποτα τὸ ὑποπτο στὰ δωμάτια. 'Εν τάξει ὄλα, κύριε λοχαγέ.

ΑΞΙΩΜ.: Πηδῆχτε ἀπὸ τὸ μεσότοιχο στὸ διπλανὸ περιβόλι. Κυρίες μου, κύριοι... εὐχαριστῶ. Καληνύχτα σας.

ΜΕΜΕΤ: Καληνύχτα. Καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε κύρ-Νικόλα. Ψιλοκουβέντα. Τίποτα τὸ σοβαρό.

ΝΙΚ.: Δὲ σᾶς κεράσαμε μιὰ λεμοναδίτσα. Καλὲ Χρυσῆ...

ΧΡΥΣΗ: Βέβαια, βέβαια. Παρακαλῶ καθῆστε νὰ σᾶς φέρω ἕνα ἀναψυκτικό.

ΑΞΙΩΜ.: Εὐχαριστῶ, κυρίες μου. Μὲ ὑποχρεώνετε μὲ τὴν εὐγένειά σας. Βιαζόμαστε ὅμως. Μιὰ ἄλλη φορὰ. Καληνύχτα σας!

ΟΛΟΙ: Καληνύχτα σας.

ΝΙΚ.: Καληνύχτα σας, κύριε λοχαγέ μου. Νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὴν καγκυλλόπορτα τοῦ κήπου. Βλέπετε ἐμεῖς μὲ τὸ ἐμπόριο.. (φεύγουν)

ΧΡΥΣΗ: "Ὡς ἐδῶ πᾶμε περίφημα. Πλέξαμε, ξεπλέξαμε, ξαναπλέξαμε, πλεξίδα, δουλειὲς μὲ φούντες καὶ δέν ξέρω τί θὰ ἀποφασίσει ὁ πατέρας. "Ασε ποῦ μάς λέγει πῶς ἀδυνάτισε τελευταία κι ἡ καρδιά του.

ΛΕΥΚΗ: Σώσαμε ἕνα ἄνθρωπο. "Αν αὐτὸ δὲ δικαιολογεῖ τὴ λαχτάρα μας, τότε... νὰ πᾶμε νὰ χαθοῦμε.

ΦΡΙΞΟΣ: Φασαρίες.

ΧΡΥΣΗ: Τί λές, παιδί μου; Λαχτάρες τοῦ ἄλλου κόσμου. Κόντεψε θηλειὲς νὰ δοῦμε στὸ λαιμὸ μας.

ΝΙΚ.: (γυρῶ) 'Ὁραῖα. 'Η οἰκογένεια ὄλη μόνη. Καὶ πῶς θὰ ξεμπλέξουμε παρακαλῶ;

ΛΕΥΚΗ: Γιατί θὰ δώσουμε λόγο σὲ κανένα; Τ' ἀγόρασε ὄλα ὁ ἀξιωματικός τὰ πίστεψε κι ἔφυγε.

ΝΙΚ.: Κι ὁ Μεμέτης, ὁ χωριανὸς μας ποῦ τοὺς συνόδευε; Καὶ μάς ξέρει ὄλους; Στεκόταν κι ἄκουσε τ' ἀγαπητηλίγια μας ἐδῶ... συγνώμη, τίς ἐξηγήσεις ποῦ ἔδωσα γιὰ τὸν ἀγαπητὸ μου γαμπρὸ τοῦ λόγου του (δείχνει τὸν Φριξο). Βρὲ ἀναμπουμπούλα ποῦ μάς βρῆκε. Μοῦ ἤρθε κατακέφαλα! Βρὲ παιδί μου, τόσα σπῖτια εἶναι στὸ δρόμο. Πῶς σοῦ ἤρθε νὰ μπεῖς στὸ δικό μας; "Α! Χρυσῆ, ἐτοίμασε τὰ πράγματά μας κι αὔριο πρωὶ-πρωὶ φεύγουμε γιὰ τὴ Λευκωσία.

ΧΡΥΣΗ: Σὲ νιώθω νὰ τρέμεις... πιθανὸ νᾶσαι χλωμός... Ἔχεις καὶ τὴν πίσή σου, καημένε!

ΑΞΙΩΜ.: (ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνάβουν τὸ φανάρι) Πόσοι μένετε ἐδῶ, παρακαλῶ;

ΝΙΚ.: Ἐγώ, ὁ νοικοκύρης, ἡ Χρυσὴ ἢ θεὶα ἀπ' ἐδῶ κι ἡ κόρη μου...

ΛΕΥΚΗ: (ἐνῶ βγαίνει) μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου τὸν Φρῖξο.

ΝΙΚ.: Χμ! Ναί! Ναί! τόν... ὑπναρά... Ξύπνησέ τον, καλέ.

ΧΡΥΣΗ: Αὐτὰ μᾶς ἔλειψαν. Τ' ἀρραβωνιάσματα...

ΦΡΙΞΟΣ: (βγαίνει ἀτιμέλητος καὶ χασμουριέται) Τί... συμβαίνει; Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε...

ΝΙΚ.: Μυρωδιὰ δὲν πῆρες, καημένε;

ΦΡΙΞΟΣ: Τί πράμμα;

ΧΡΥΣΗ: Ἔρευνα, παιδί μου. Ξύπνα ἐπιτέλους!

ΦΡΙΞΟΣ: Ὁραῖα...! Ξύπνησα, θείτσα.

ΝΙΚ.: Θείτσα; Παραπροχωρᾶμε...!

ΧΡΥΣΗ: Ναί! Ναί! Φρῖξο Μηλιόνη, ξύπνα.

ΑΞΙΩΜ. (πρὸς τὸν κῆπο) Βρήκατε τίποτα, λοχία; (πρὸς τὸν Νικόλα) Ἔχει πόρτα ἀπ' τὴν πίσω μεριά;

ΝΙΚ.: Ναί! ναί! νὰ τὴν ἀνοίξω.

ΧΡΥΣΗ: Στάσου καλέ. Πάω ἐγώ. Ποῦ ν' ἀφήσεις τὰ... ἀρραβωνιασμένα μοναχὰ τους, τὰ χρυσά μου. (φεύγει)

ΑΞΙΩΜ.: (πρὸς τὸν κῆπο) Λοχία, νὰ μπεις ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα μαζί μ' ἓνα στρατιώτη. Ψάξτε τὰ δωμάτια μὲ προσοχή. (πρὸς τὴν Λευκὴ) Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, εἶναι διαταγὴ νὰ ψάξουμε παντοῦ, χωρὶς ἐξάιρεση.

ΛΕΥΚΗ: Παρακαλῶ. Τὸ καθῆκον σας νὰ κάμετε.

ΝΙΚ.: Καθῆστε, παρακαλῶ.

ΑΞΙΩΜ.: Εὐχαριστῶ. Ἐκτιμῶ τὴν εὐγένειά σας. Μήπως ἔχετε τίποτα νὰ μὲ πληροφορήσετε; Δὲ'σᾶς πιέζω. Ἄπλως σᾶς ρωτῶ.

ΝΙΚ.: Σὰν τί νὰ σᾶς πληροφορήσουμε, κύριε λοχαγέ;

ΑΞΙΩΜ.: Νά! π.χ. ὑποπτο.

ΝΙΚ.: Δὲν σᾶς ἐνοῶ. Τί εἶδους ὑποπτο, κύριε λοχαγέ μου;

ΑΞΙΩΜ.: Νά! π.χ. πρόσωπα, κινήσεις, φιλοκουβέντες. Ἄν βέβαια ἀντιληφθήκατε κάτι. Καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο, μπορεῖ νᾶναι πολὺ χρήσιμο γιὰ τίς δυνάμεις ἀσφαλείας.

ΧΡΥΣΗ: (ποῦ βγαίνει μὲ τίς τελευταῖες κουβέντες) Δὲν ἔχουμε φιλοκου-

ΛΕΥΚΗ: (μὲ πείσμα) Μὰ ἡ ἐπανάσταση θέλει καρδιά. Τί νὰ κάνει τ' ἄσπρα μαλλιά;

ΝΙΚ.: "Ἀμ τοῦτα τ' ἄσπρα μαλλιά κουνᾶνε τὰ πάντα, κοπέλλα μου. Ἄντε τώρα, σβῆστε τὸ φανάρι καὶ δρόμο. Σὲ λίγο θ' ἀνέβει ὁ στρατὸς καὶ θ' ἀρχίσουν οἱ ἔρευνες. Ἄν μᾶς βροῦνε ξύπνιους, θὰ μᾶς ταράξουν στὴν ἀνάκριση. Τί τῶφες τοῦτο, Χρυσῆ;

ΧΡΥΣΗ: Ν' ἀκούσουμε νέα. Κλείσανε τὴ Λευκωσία. Μπορεῖ νὰ ζητᾶνε τοὺς νοικοκυραίους ν' ἀνοίξουν τὰ σπίτια τους γιὰ ἔρευνα.

ΝΙΚ.: Καὶ πρέπει νὰ πᾶμε νὰ γλυτώσουμε τίς βιγόνιες καὶ τοὺς φύκους τῆς Χρυσῆς.

ΛΕΥΚΗ: Παράγινες σκληρὸς πατέρα.

ΝΙΚ.: Εἶπα σβῆστε τὸ φανάρι κι ὄλοι στὰ δωμάτια σας. Ν' ἀφήσετε ἀναμένο τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι. Καὶ νὰ κλείσετε ὀλόγυρα. Τ' ἀκοῦτε;

ΧΡΥΣΗ: (ἐνὸν μαζεύεται νὰ μπεῖ) "Ὅλο διαταγές. Κουνήσου κι ἐσύ, νοικοκύρη. Σβῆσε τὸ φανάρι... "Ὅλα τὰ καρτερᾶς ἀπὸ δυὸ χέρια κουρασμένα. (Ἦ Ὁ Νικόλας σβῆνει τὸ φανάρι πατώντας σὲ μιὰ καρέκλα) Οὔ, δὲν περιμένεις νὰ μποῦμε μέσα. Νὰ σκουντουφλήσουμε νὰ σπάσουμε κανένα πόδι...!

ΝΙΚ.: Γλύστρησε πασικατευτά. Φέγγει τὸ καντήλι.

ΧΡΥΣΗ: Σπουδαῖο φῶς, μὰ τὸ Θεό. Σωστός ἥλιος.

ΝΙΚ.: (μὲ λίγη τρυφεράδα) Ἐμπρός, Λευκή μου. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω μιὰ μέρα τὴν ἀντίδρασή μου. Τώρα μὲ τρώει ἡ εὐθύνη.

ΛΕΥΚΗ: (μουδιασμένη) Καληνύχτα, πατέρα.

ΝΙΚ.: Καληνύχτα, ἀγάπη μου (τὴ φιλᾶ στὸ μέτωπο. Μπαίνουν. Μισοφέγγει ἡ τζαμόπορτα. Τὸ τζάμι τῆς Λευκῆς μισανοίγει).

ΛΕΥΚΗ: (κοιτάζει νὰ τὸ κλείσει). Καληνύχτα εἶπα, θείτσα μου.

ΧΡΥΣΗ: (μέσα) Καληνύχτα, κορούλα μου. Κλείσε καλὰ τὸ τζάμι νὰ μὴ σοῦ φυσᾷ! Καὶ αὔριο δὲν ἔχει μπάνια καὶ θάλασσες κι ἐκδρομές.

ΛΕΥΚΗ: "Ὡς αὔριο ἔχει ὁ Θεὸς θείτσα μου.

ΝΙΚ.: Τελειώνετε τὴν φιλοκουβέντα. Σβῆστε τὴ λάμπα.

ΧΡΥΣΗ: Ποιὰ λάμπα, καλέ...

(Λίγη ἡσυχία. Κάποια σκιά γλυστρᾶ. Πάει στὸ παράθυρο τῆς Λευκῆς. Κτυπᾶ σιγανά. Ξανακτυπᾶ).

ΛΕΥΚΗ: (μέσα) Παναγιά μου.

ΦΡΙΞΟΣ: (ψιθυριστὰ) Ἄνοιξε, κοπέλλα μου. Μὲ κυνηγᾶνε.

ΛΕΥΚΗ: Μιὰ στιγμοῦλα... (μισανοίγει τὸ παράθυρο) Ποιὸς σὲ κυνηγᾷ;

ΦΡΙΞΟΣ: Ὁ στρατὸς. Χάνομαι.

ΝΙΚ.: Πότε τὰ ψώνια, πότε οἱ γλάστρες, πότε τὰ ζουζούνια, πότε ἡ ὑγρασία... ὅλα σοῦ φταῖνε, καημένη Χρυσή.

ΛΕΥΚΗ: Καλέ, πατέρα, ἔχει δίκιο ἡ θείτσα. Ὁ ὑπάλληλός σου εἶναι τεμπέλης. Νὰ τὸ λέμε... (ἀκούγονται δυο-τρεῖς πυροβολισμοί) Ντουφεκίδι... (δυὸ ἐκρήξεις) Δικές μας εἶναι αὐτές. Χέ!

ΝΙΚ.: (αὐστηρὰ) Ἐμπᾶτε μέσα. Σβῆστε τὸ φανάρι, καλὲ ἐσύ. Τί κοιτᾶτε ἔτσι;

ΧΡΥΣΗ: (ἔχει δεμένα τὰ χέρια) Προσεύχομαι. Ὁ Θεὸς νὰ λοξοδρομεῖ τίς σφαῖρες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

ΝΙΚ.: Τὸ παρακάναμε ὁμως.

ΛΕΥΚΗ: (σιγὰ) ἔμπορα...

ΝΙΚ.: Εἶπες τίποτα, Λευκή; Δὲ μ' ἀρέσουν τὰ σιγομουρμούρισματά.

ΛΕΥΚΗ: Μιλᾷς πολὺ ἀστόχαστα, πατέρα. Μὰ τὸ Θεὸ ἀπορῶ. Νὰ σ' ἀκούσει κανεὶς καὶ νὰ μᾶς παρεξηγήσει. Κι εἶναι καὶ κίνδυνος... γιὰ σένα καί... γιὰ μᾶς ἀκόμα.

ΧΡΥΣΗ: Προσευχηθῆτε τώρα γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου κι ἀφήστε τὴ συζήτηση (δυὸ ριπὲς καὶ σταματᾷ τὸ ντουφεκίδι). Τ' ἀκούτε;

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Ἐπὶ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ ἔρχονται οἱ ντουφεκιές. Νὰ πετύχανε τουλάχιστον οἱ δικοὶ μας!

ΝΙΚ.: Μὰ ὄλοι σας ἀνάψετε ἐδῶ πάνω;

ΛΕΥΚΗ: Πρόσεξε τί λές, πατέρα. Ἄκουνε καὶ τ' ἄψυχα σὲ τέτοιες ὥρες.

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Φιλότιμο εἶναι τοῦτο, χωριανέ. Ὅταν τὸ παραζορίσεις ξεσπάει. Εἶναι σὰν τὸ χεῖμαρρο καὶ τοῦ βάζεις φραγμὸ. Κρατάεις τὴν ὄρμη τοῦ; Ὅχι. Ὅλα κατρακυλοῦν δεξὰ-ξερβά.

ΝΙΚ.: Σωστά μιλᾷς, γείτονα. Μὰ θὰ πάει πολὺ τούτη ἡ ὑπόθεση; Ἐλα ἐδῶ στὴ βεράντα μας νὰ τὰ ποῦμε.

ΦΩΝ. ΓΕΙΤ.: Εὐχαριστῶ. Θὰ μείνω στὸ σπίτι μου, γιατί σὲ λίγο, ποῦ ξέρεις μπορεῖ νᾶχουμε μεγαλύτερες φασαρίες. Ἄλλὰ σοῦ ἀπαντῶ στὴν ἐρώτησή σου. Θὰ πάει ἡ ὑπόθεση καὶ θὰ πάει ὥσπου νὰ κερδίσει τὸ δίκιο.

ΛΕΥΚΗ: Τὸ δίκιο, ναί!

ΝΙΚ.: Καὶ πότε κέρδισε τὸ δίκιο, γείτονά μου; Πότε;

ΦΩΝΗ ΓΕΙΤ.: Στὸ τέλος πάντα κερδίζει. Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ του. Μᾶς δοκιμάζει. Κι ὕστερα μᾶς βραβεύει κερδίζουμε.

ΧΡΥΣΗ: Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν. (σταυροκοπιέται καὶ τελειώνει τὴν προσευχή της.).

ΛΕΥΚΗ: Τὸν Φρίξο μὲ τὴν ἀδελφή του.

ΝΙΚ.: Τί εἶπες; Τὸν Φρίξο καὶ τὴν ἀδελφή του; Οἰκογένεια Μιλιόνη; Ἄν καλάκουσα βέβαια.

ΛΕΥΚΗ: Ναί! πατέρα. Λοιπὸν ἡ Πολυξένη, ἡ ἀδερφή, καλέ, τοῦ Φρίξου μεγάλωσε πιά κι ὁμόρφη. Φοροῦσε ἕνα κομψά... μπικίνι. Παράξενο γιὰ κωμὸ-πολη, ἔ; Ἡ πόλη πιά ἐπήρεασε καὶ τὶς κωμοπόλεις καί... τὰ χωριά πατέρα.

ΝΙΚ.: (ξεροβήχει) Μὰ Λευκή μου, χρυσὸ μου κορίτσι, δὲν σοῦ εἶπα χίλιες φορές πὼς ἔχουμε κάποιες οἰκογενειακὲς διαφορὲς μὲ τοὺς Μιλιόνηδες; Καὶ στὰ κτήματα εἴχαμε κι ἔχουμε διαφορὲς καὶ στὴ θέση στὸ χωριό... πήρανε τὰ πρωτεῖα τοῦ παπποῦ καὶ βρεθήκαμε σὲ δευτέρα μοῖρα καί...

ΛΕΥΚΗ: Ξέρω, ξέρω, πατέρα, καὶ συναισθηματικοὶ λόγοι, δίνουν μεγαλύτερη προίκα καὶ παίρνανε τοὺς γαμπροὺς ἀπ' τὶς θυγατέρες τῆς οἰκογένειάς μας κλπ. κλπ. Μὰ πατέρα σὲ τούτους τοὺς δύσκολους καιροὺς πού περνᾶμε πρέπει νὰ παραμεριστοῦν ὅλα τὰ παλιὰ πάθη καὶ μίση. Τὸ νησι ξεσηκώθηκε καλὰ-κακά. Χρειάζεται πιά ὁμόνοια. Ὁ ἕνας νὰ βοηθᾷ τὸν ἄλλο. Ἀσφαλῶς δὲν θά...

ΝΙΚ.: Μοῦ βάζεις, παιδάκι μου, πατριωτικὸ λόγιο; Ὅλοι ρητορεύετε τὸν τελευταῖο καιρό. Καὶ πιστεύετε πὼς ἐμεῖς οἱ παλιοὶ δὲν ἔχουμε ἰδέες, δὲν ἔχουμε γραμμὴ στὴ ζωὴ μας...

ΛΕΥΚΗ: Δὲν ρητορεύω, πατέρα. Ἀπλῶς λέω, πρέπει νᾶμαστε φίλοι μὲ ὅλους. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ στρογγυλοκαθήσουμε τοὺς Μιλιόνηδες στὸ τραπέζι μας. Ἀλλὰ νὰ μὴν τοὺς μιλάμε; Πάει πολὺ... πατέρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη τώρα εἶν' ἄλλοι καιροί, καινούριοι καιροί. Ἐπανάσταση. Πρέπει νὰ ξεχνοῦμε τὶς διαφορὲς μας.

ΝΙΚ.: Κάποιου εἴδους διαφορὲς δὲν ξεχνιοῦνται, κορίτσι μου. Οἱ Μιλιόνηδες μᾶς ἀρπάξανε τὰ πιὸ καλὰ μας κτήματα. Βρήκανε τὸν παπποῦ σου σὲ δύσκολη θέση καὶ μᾶς καταστρέψανε πραγματικά.

ΛΕΥΚΗ: Δὲν εἶναι τὰ δικὰ μας κτήματα μόνο πού ἀγοράσανε. Καὶ πολλῶν ἄλλων χωριανῶν.

ΝΙΚ.: Τὸ βλέπεις; Ρημάξανε τὸ χωριό.

ΛΕΥΚΗ: Δὲν ρημάξανε τὸ χωριό, πατέρα. Ἦταν πιὸ προοδευτικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Φτιάξανε περιβόλια, κτίσανε καφενεῖα...

ΝΙΚ.: Καὶ τὸ δικό μας σπίτι ἦταν παρακατιανό; Ἔτσι τὸ πετᾶμε στὴ γωνιά; Τὰ πρῶτα λεμονοδεντρα τάφερε ὁ παππούς μου ἐδῶ.

ΛΕΥΚΗ: Μὰ τὸ καφενεῖο τοῦ Πλατάνου τὸ φτιάξανε οἱ Μιλιόνηδες.

ΝΙΚ.: Γιατὶ μᾶς πήρανε μὲ πενταροδεκάρες τὸ κτῆμα. Δικὴ μας, πάππου πρὸ πάππου ἦταν ὅλη ἡ γύρω περιοχὴ. Κι ὁ Πλάτανος μέσα ὁ πολυχρονι-της.

ΧΡΥΣΗ: Κολοκούθια. *(συνεχίζει τὸ συγύρισμα τοῦ τραπεζιοῦ)* Δὲ μᾶς φτάνουν οἱ γρύλλοι ποὺ ροκανίζουν γύρω, ἔχουμε καὶ τὰ βατράχια. Δὲ μᾶς φτάνουν τὰ βατράχια μὲ τὰ ξελαρυγγίσματά τους, ἔχουμε καὶ τὶς σαῦρες νὰ ζευγαρώνουν, τὰ ζουζούνια νὰ λερώνουν τὴν τελευταία μπουκιά τοῦ νοικοκύρη, καὶ νὰ τοῦ θυμίζουν τὰ φυστίκια τοῦ μπαμπᾶ του καί... καί...

ΝΙΚ.: Τὰ παραλές, καλὲ Χρυσή. "Ὅλα σοῦ φταίνε δταν ἔρθουμε ἐδῶ στὴν ἐξοχή. Στὸ κάτω-κάτω, καλὲ Χρυσή, τόπος μου εἶναι, χωριό μου εἶναι. 'Εδῶ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα. Νιώθω ξεκούραση στὰ δικά μου τὰ μέρη. 'Εξάλλου καλοκαιράκι εἶναι νὰ ξεμουδιάσει ἡ Λευκή, νὰ κάνει τὸ κολύμπι της, νὰ σκαρφαλώσει στὸ βουνό, νὰ ξεκουραστεῖ. Τί μουρμουρᾷς;

ΧΡΥΣΗ: 'Εγὼ μουρμουρῶ; 'Εγὼ ποὺ ὑποφέρω τὰ πάντα γιὰ τὴ Λευκή; Τόσο δὰ πρᾶμματάκι μοῦ τὴν ἄφησε ἡ μακαρισμένη ἀδελφή μου καὶ ἐγὼ τὴν ἀνάστησα. Γι' αὐτὴ δὲν ἔμεινα ἀνύπαντρη;

ΛΕΥΚΗ: Ναί, θείτσα μου! Σοῦ ἀναγνωρίζουμε τὴν καλωσύνη. "Ὅποιος πεῖ τὸ ἀντίθετο νὰ παραλύσει ἡ γλώσσα του.

ΝΙΚ: Μὰ δὲ λέω τ' ἀντίθετα, καλὲ Χρυσή. Σοῦ τ' ἀναγνωρίζουμε ὅλα. Καὶ τὰ δικαιώματά σου. Καὶ τὶς προκοπές σου. Καί...

ΧΡΥΣΗ: Δὲ μίλησα γιὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίζετε. Χωριὸ ποὺ φαίνεται δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸ δείξουν. *(Παίρνει τὰ πιάτα καὶ μπαίνει μέσα).*

ΛΕΥΚΗ: Μὴν τὴν ξεσυνερίζεσαι, πατέρα. "Ἐχει τὰ νεῦρα της μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάσταση. Δὲν τῆς ἄρесе τὸ ξεσέκωμα. "Ὅλο καὶ ρωτᾷ τί θὰ πεῖ λευτεριὰ τοῦ τόπου. Σπίτι δὲν ἔχουμε; Δουλειὰ δὲν ἔχουμε; 'Ἐκκλησίες δικές μας δὲν ἔχουμε; Τί κουπανᾶμε καὶ ξεκουπανᾶμε λευτεριές; Βλέπεις ἔχει τὶς ἀφέλειές της... "Ὀρες-ῶρες νιώθει πῶς ἔχουμε δίκαιο νὰ ξεσηκωθοῦμε. 'Αλλὰ πάλιν...

ΝΙΚ.: Μὰ γι' αὐτὸ σᾶς ἔφερα πιὸ ἔνωρίς ἐφέτος ἐδῶ στὴ Λάπηθο. Παράγινε τὸ κακὸ στὴ Λευκωσία. Στὴ γειτονιά μας πιάσανε πολλοὺς καὶ βρήκανε δπλα.

ΧΡΥΣΗ: *(ἐνῶ μπαίνει)* ἐνῶ ἐδῶ ὅλοι εἶναι ἅγιοι. Εἶναι χειρότερα στὸ χωριό. 'Εκτός ἂν δὲ βλέπετε ἢ δὲν ἀκοῦτε ἢ δὲ θέλετε νὰ δεῖτε ἢ ν' ἀκούσετε. 'Απ' ὅπου περάσεις ψι-ψι-ψι ψιλοκουβέντα καὶ πλάγιες ματιές. Τὸ βράδου κουβαλᾶνε, κουβαλᾶνε, κουβαλᾶνε. Κι ἐκεῖ ἀπάνω ψηλὰ στὶς σπληλιές νεράιδες κατοικοῦνε; 'Αντάρτες καὶ δπλα καὶ δὲν ξέρω τί... *(παίρνει τὰ ὑπόλοιπα πιάτα καὶ φεύγει).*

ΝΙΚ.: Ν' ἀλλάξουμε κουβέντα... Φύγαμε ἀπ' τὴν πόλη ἴσα-ἴσα νὰ μὴν ἀκοῦμε καὶ νὰ μὴ βλέπουμε: προπαντὸς νὰ μὴν συζητᾶμε. Λοιπόν, Λευκή, πῆγες τ' ἀπόγευμα στὴν ἀμμουδιά; Δὲ μπόρεσα νὰ πάω μαζί σου ἴσαμε ἐκεῖ πέρα ποὺ κολυμποῦσα δταν ἤμουνα στὴν ἡλικία σου. Βλέπεις πρέπει νὰ δουλέψουμε καὶ λιγάκι. Κουβεντιάσα μὲ μερικοὺς πελάτες στὸν Πλάτανο καὶ ἐκλεῖσα